

Sygn. akt IV CSK 80/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. W.
przy uczestnictwie M. K.
o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Ca 83/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek wnioskodawcy o przyznanie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.).

Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 232 § 1 k.p.c. oraz art. 45 § 1 zd. 1 k.r.o.

Tymczasem nawet rażące naruszenie prawa nie jest tożsame z jego oczywistym naruszeniem. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398 § 2 k.p.c.), a skarżąca oparła zarzuty na własnej wizji stanu faktycznego sprawy, co jest zabiegiem niedopuszczalnym. Sądy *meriti* ustaliły, że uczestniczka w czasie małżeństwa zgromadziła na koniec lutego 2008 r. na swym koncie w P. kwotę 1 193 532,37 zł, a J.W. kwotę 78 576,70 zł, które zostały wybrane przez zainteresowanych, gdy stosunki pomiędzy małżonkami zaczęły się psuć. Ustalił także, że kwotę tę wnioskodawca wydatkował na własne usprawiedliwione potrzeby. Z kolei w sprawie nie budziło wątpliwości, że to uczestniczka twierdziła, że z wybranych ze swojego konta pieniędzy, kwotę 500 000 zł miała przekazać wnioskodawcy, a 400 000 zł zwrócić swemu bratu, czemu Sądy *meriti*, nie przekraczając zasady swobodnej oceny dowodów, nie dały wiary. W związku z tym przyjęły, że ich wydatkowanie przez M.K. nastąpiło ze szkodą dla drugiego współuprawnionego i z tego względu rozliczyły to roszczenie odszkodowawcze.

Skoro skarżąca wybrała tę gotówkę i wskazywała, że ją wydatkowała na cele, na które w rzeczywistości w świetle dokonanych ustaleń środki te nie przekazała, to przyjęcie, iż wnioskodawczyni powinna wykazać wydanie ich na uzasadnione potrzeby rodziny lub zbywcy, nie naruszało w kwalifikowany sposób unormowań dotyczących ciężaru dowodu. Wyłączenie z rozliczenia kwoty 200 000 zł przeznaczonej przez uczestniczkę na reklamę, było z korzyścią dla skarżącej; mogłoby stanowić zatem uzasadniony zarzut ale wnioskodawcy, który nie składał jednak środków odwoławczych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).